

[Handelsministeren.]

de private Banker. Derfor blev dette Landmandsbanknævn nedsat, og dette Nævn bevares ogsaa ved den Ordning, vi nu træffer. Ganske den samme Ængstelse var til Stede, da Statsgarantien blev forlænget i 1926. Det hedder i Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev til Loven af 5. Marts 1926, bl. a. følgende:

„Ogsaa under den forlængede Statsgaranti vil det være at paase, at Landmandsbanken ikke som Følge af Forlængelse af Statsgarantien drager uforholdsmæssige Indskudsmidler til sig fra andre Pengeinstitutter.“

Det er altsaa Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev fremsat af den daværende Erhvervsminister Stauning, og jeg er ganske enig i den Betragtning.

Hvis Resultatet af den Lov, vi er i Færd med at vedtage, vil blive, at uforholdsmæssig store Indskudsmidler strømmede ind i Banken til Skade for de private Banker, maatte man træffe Foranstaltninger derimod. Men der findes netop i Lovforslaget Bestemmelser, som kan anvendes her. Jeg tænker her paa Lovforslagets § 9, ved hvilken Bestemmelse man tilsigter forholdsvis hurtigt at komme ud af Statsgarantien for Indskud af mere forretningsmæssig Karakter — man tænker her særlig paa Folio og Kontokurantmidler —, idet der inden 1. April 1930 efter Samraad med Bankraadet skal træffes Afgørelse om, fra hvilket Tidspunkt Banken ikke længere maa modtage nye Indskud med Statsgaranti.

Jeg anser det derfor for givet, at man, hvis der som Følge af denne Ordning Vedtagelse skulde strømme uforholdsmæssig store Indskudsmidler ind i Banken, hurtigt vil gaa til at anvende den Begrænsning af Statsgarantien, som Lovforslagets § 9 beskæftiger sig med. Jeg ønsker at udtale dette her, for det er aldeles ikke Hensigten med dette Lovforslag at skade det private Bankvæsen; vi ønsker netop, at der ud af den Statsbank, som vi i Øjeblikket har, kan vokse en sund og kraftig Privatbank frem uden Statsgaranti, en Bank, som paa lige Vilkaar kan konkurrere med de øvrige Banker.

Det ærede Medlem Hr. Pitzner og det ærede Medlem Hr. Korsgaard var inde paa en Omtale af den fremtidige Ledelse. Det ærede Medlem Hr. Pitzner tog sit Udgangspunkt i Ændringsforslagets § 8, hvor man beskæftiger sig med, at det i Vedtægterne skal fastsættes, at Banken skal ledes af et Bankraad paa 7 Medlemmer.

Det ærede Medlem udtalte i den Forbindelse, at han ønskede, at der vilde blive Kontinuitet. Jeg er ikke uenig i, at en vis Kontinuitet er ønskelig, men jeg er paa den anden Side fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard i hans Udtalelser om, at man ved Valget af den fremtidige Bankledelse uden Persons Anseelse maa tage de Mænd, man anser for bedst egnede dertil.

Det ærede Medlem Hr. Zahle udtalte, at man her ofrer 220 Mill. Kr. Jeg er ikke helt enig med det ærede Medlem i, at der her er Tale om et Offer paa 220 Mill. Kr. Det, Staten gør her, er, at den betaler Bankens Underskud paa 136 Mill. Kr. Det er det Offer, som bringes, og som maa bringes. Derefter indskyder Staten en Aktiekapital paa 50 Mill. Kr. Det skulde imidlertid ikke blive et Offer. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Zahle saa vel som Tingets øvrige Medlemmer vil mene, at det skulde blive gode Menneskepenge, som Staten fik igen, saa det er ikke noget Offer.

Ogsaa efter det ærede Medlem Hr. Zahles Forslag skulde Staten indskyde de 50 Mill. Kr., men det ærede Medlem vilde have Statens Risiko afløst successivt ved, hvad skal jeg sige, en Tvangstegning af Aktier, idet der ikke skal ligge noget daarligt i Betegnelsen Tvangstegning, medens jeg mener, at Aktierne skulde afhændes ved frit Salg; i alle Tilfælde skulde 50 Mill. Kr. være til Stede. Men jeg mener ikke, at de skal være til Stede i Form af et Offer, men mener, at Staten faar sine Penge igen, enten paa den Maade, det ærede Medlem Hr. Zahle foreslaar, eller ved Salg af Aktier, og Finansministeren har netop i Udvalget udtalt sig om, hvordan han tænkte sig disse Penge anvendt, som kom tilbage, naar Aktierne blev solgt, nemlig til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden.

Heller ikke tror jeg, at det Offer, som ligger i at stille en Reservefond paa 34 Mill. Kr. til Raadighed, bliver stort; det er i Virkeligheden en Statsforskrivning, nærmest en Garantiforskrivning. Der skal ikke indskydes Kontanter, der skal ikke betales Renter, hverken af Banken eller af Staten; det er i Virkeligheden en Garantiforskrivning, som afløses, efterhaanden som Banken opsamler en Reservefond, men den Reservefond staaar som Sikkerhed for Indskydere og Kreditorer og ikke mindst som Sikkerhed i det Øjeblik i 1932, da Statsgarantien falder bort.

Jeg siger ikke dette i og for sig for at polemisere mod det ærede Medlem, men for at det høje Ting og Offentligheden skal